

Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.12/2010/30. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2010. szeptember 30. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A kábítószerrel visszaélés büntette miatt I.r.vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2009. január 16. napján kihirdetett B.232/2006/78. számú ítéletét az alábbiak szerint **változtatja meg:**

Az I.r. vádlott terhére értékelt cselekményt 1 rb társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének (Btk. 282/A.§ (1) bekezdés IV. fordulat és (3) bekezdés), a VII.r. és VIII.r. vádlott terhére megállapított cselekményeket 1-1 rb kábítószerrel visszaélés büntettének (Btk. 282.§ (1) bekezdés V. fordulat és (2) bekezdés b/ pont) minősíti, melyet VII.r. vádlott társtettesként, VIII.r. vádlott bűnsegédként követett el.

E bűncselekmény miatt I.r. vádlottal szemben az első fokú bíróság alkalmazott fő- és mellékbüntetést tekinti kiszabottnak azzal, hogy a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani.

VII.r. és VIII.r. vádlottakkal szemben a közügyektől eltiltás mellőzésével főbüntetésül személyenként 2-2 (kettő-kettő) évi börtönbüntetést szab ki, melynek végrehajtását 4-4 (négy-négy) évi próbaidőre felfüggeszti.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét I.r., VII.r. és VIII.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

I n d o k o l á s :

A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság a 2009. január 16. napján kihirdetett B.232/2006/78. szám alatti ítéletében 8 vádlott büntetőjogi felelősségéről határozott. Az ítélet III.r. és VI.r. vádlottak vonatkozásában első fokon jogerőre emelkedett, míg a felterjesztést követően a másodfokú eljárás alatt a fellebbezések visszavonásával IV.r. és V.r. vádlottak

vonatkozásában is jogerőssé vált. A másodfokú tárgyaláson II.r. vádlott és védője is visszavonták fellebbezésüket, így a felülbírálat immár II.r. vádlottra sem terjed ki.

A megyei bíróság I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb társtettesként, bünszövetségben, jelentős mennyiségű kábítószerre forgalomba hozatallal elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében (Btk. 282/A.§ (1) bekezdés III. fordulat, (2) bekezdés a/ pont I. fordulat, (3) bekezdés).

VII.r. és VIII.r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként, bünszövetségben, jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében (Btk. 282.§ (1) bekezdés V. fordulat, (2) bekezdés a/ pont II. fordulat és b/ pont).

Ezért I.r. vádlottat 4 év börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra, VII.r. vádlottat 2 év 6 hónap börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra, és VIII.r. vádlottat 2 év börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. I.r. vádlottal szemben 1.000.000 Ft erejéig, VII.r. vádlottal szemben 500.000 Ft erejéig vagyonelkobzást rendelt el. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottakat a bűnügyi költség megfizetésére. I.r. vádlottat az ellene 1 rb kábítószerrel visszaélés vétsége (Btk. 282.§ (1), (5) bekezdés a/ pont) és VII.r. vádlottat az ellene 1 rb társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés vétsége (Btk. 282.§ (1), (5) bekezdés a/ pont) miatt emelt vád alól felmentette.

Az ítélet ellen I.r. és VIII.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodsorban enyhítésért, VII.r. vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést. A Győri Fellebbviteli Főügyészség átiratában a megyei bíróság ítéleti tényállásának kisebb fokú kiegészítése, pontosítása mellett I.r. vádlott vonatkozásában a cselekményüket 1 rb, a Btk. 282/A.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként, jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetéként kérte megnevezni és minősíteni. E vonatkozásban rámutatott, hogy a Btk. 282/A.§ (3) bekezdése szerinti minősítés mellett nincs helye a (2) bekezdés a/ pontjának felhívására, hiszen az a (3) bekezdésnek már nem minősítő körülménye. A bünszövetségben való elkövetést a büntetés kiszabása során a súlyosító körülmények közt kell értékelni. Álláspontja szerint a minősítés korrekcióra szorul VII.r. vádlottat illetően is annyiban, hogy az elkövetői alakzata nem bűnsegéd, hanem társtettes a megfelelően pontosított és irányadó tényállás szerint. Ez esetben is rámutatott, hogy a jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette megállapítása mellett egyidejűleg a cselekmény nem minősülhet a 282.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés a/ pontja szerint is. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint VIII.r. vádlott esetében sem helytálló a cselekmény minősítése, egyrészt a VII.r. vádlottnál kifejtett érvelés miatt, másrészt pedig a tényállásból sem vonható következtetés arra, hogy a terhelt egyetlen alkalomszerűen elkövetett cselekményét bünszövetségben követte volna el. A büntetés kiszabásával kapcsolatosan úgy ítélte meg, hogy a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság I.r. és VII.r. vádlottakkal szemben eltúlzottan enyhe szankciót alkalmazott. Mindemellert az ítélet a belső arányosság követelményeinek sem felel meg, ügyészi fellebbezés hiányában azonban a kiszabottnál súlyosabb, a cselekmények tárgyi súlyához és a többi bünteteskiszabási körülményhez igazodó, illetve a vádlottak eltérő bűnösségi fokával arányban álló büntetés nem szabható ki. Rámutatott azonban, hogy mindemellert a súlyosítási tilalom ellenére sincs akadálya annak, hogy a másodfokú bíróság

az egyéb törvénysértő ítéleti rendelkezéseket, így a szabadságvesztés-büntetés végrehajtási fokozatát a törvény szerint előírt fegyház fokozatban állapítsa meg I.r. vádlott esetében. Álláspontja szerint ugyanis I.r. vádlott vonatkozásában az eggyel enyhébb fokozat alkalmazásának törvényben előírt feltételei nem állapíthatók meg. További súlyosító körülményként kérte értékelni a kábítószerrel visszaélés elszaporodottságát, azt, hogy a kábítószer hatóanyagtartalma a jelentős mennyiség alsó határát több mint kétszeresen meghaladta. VIII.r. vádlott kivételével I.r. és VII.r. vádlottak esetében továbbá azt a körülményt is, hogy nagyszámú, önmagukban is súlyos megítélésű részcselekményből álló természetes egységért felelnek. Rámutatott, hogy I.r. vádlott esetében az időmúlás, mint nyomatékos enyhítő körülmény, nem vehető figyelembe, hisz I.r. vádlott terhére rótt bűncselekmény elévülési ideje 20 év, melyet a cselekmény elkövetésétől elbírálásig eltelt időintervallum még csak meg sem közelít. Nem értett egyet a fellebbviteli főügyészség képviselője a megyei bírósággal szemben azzal sem, hogy I.r.vádlott esetében a káros, illetve rendszeres drogfogyasztás enyhítő körülményként lenne értékelhető. Ugyanakkor VII.r. vádlott esetében további súlyosító körülményként kérte értékelni az üzletszerű elkövetést, míg az enyhítő körülmények közül mellőzendőnek találta a bűnsegédre utalást. Az ekként pontosított büntetéskiszabási tényezők mellett úgy ítélte meg, hogy az ítélet 35. oldal 3. bekezdéséből mellőzni kell azt a megállapítást, hogy I.r. vádlott esetében az enyhítő körülmények túlsúlyban vannak. Ezekkel a változtatásokkal kérte egyebekben helybenhagyni az első fokú bíróság ítéletét azzal, hogy az ítélet rendelkező részének 3. oldal közepén, illetve a 4. oldal 1. bekezdésében VII.r. vádlottal szemben kiszabott szankciókról van szó.

A másodfokú nyilvános tárgyaláson I.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést változatlan formában tartotta fenn. Álláspontja szerint a lefolytatott bizonyítás eredményeképpen az első fokú eljárásban nem nyert bizonyítást, hogy I.r. vádlott elkövette a terhére rótt bűncselekményt. Lényegében az első fokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadta, amikor arra hivatkozott, hogy IV.r. vádlott vallomására tényállást alapítani nem lehetett volna, hisz vallomása hallomásból szerzett információkon alapult, a vallomástételben érezhetően saját érdekei motiválták, szavahihetősége jelentős mértékben megkérdőjelezhető. Az eljárás során a védő álláspontja szerint nem sikerült olyan körülményeket feltárni, amelyek védence kábítószerrel kapcsolatos magatartására engednének következtetni. Életvezetése, vagyoni viszonyai nem tükrözik, hogy kábítószer forgalmazásával foglalkozott volna. A kimutatható számlamozgása legális vállalkozásával áll szoros összefüggésben. Álláspontja szerint a nyomozó hatóság hiányos bizonyítást folytatott, nincs bizonyítva, hogy I.r. vádlottal milyen fajtájú, milyen mennyiségű, milyen hatóanyag tartalmú kábítószer hozható kapcsolatba. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján I.r.vádlott szerepét sem lehet igazolni. Hivatkozott a védő arra, hogy az ítélet olyan téves megállapításokat is tartalmaz, amelyek a rendelkezésre álló bizonyítékokkal cáfolhatók, így pl. kizárt, hogy a vádbeli időben I.r. vádlott rendszeresen Hollandiába utazott, hiszen ebben az időben nem volt útlevele, illetve találkozókát bonyolított terhelt társaival azon időszak alatt, amikor autóbalesete miatt kórházi ápolásra szorult. Mindezek alapján tehát a védő elsődlegesen bizonyítékok hiányában a vádlott felmentését kérte, másodlagosan pedig a büntetés enyhítésére tett indítványt.

VII.r. vádlott védője az enyhítésre irányuló fellebbezést fenntartotta, hivatkozva az 5 éves időmúlásra, amely alatt a vádlott a büntetőeljárás hatálya alatt állt. Előadta továbbá, hogy védence élettársával együtt gondozza 92 éves nagyanyját, az előzetes letartóztatásból szabadulását követően rendezett életvitelt folytat, munkahellyel rendelkezik, mindezek az enyhítő körülmények indokolják esetében a büntetés olyan mérvű enyhítését, amely annak felfüggesztésére is lehetőséget ad. Amennyiben az ilyen formában történő enyhítésre az ítélőtábla nem látna lehetőséget, úgy a védő a Btk. 47.§ (3) bekezdésének alkalmazásával azt kérte, hogy az ítélőtábla rendelkezék akként, hogy a vádlott a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra lehessen bocsátható. Amennyiben erre sem látna lehetőséget, úgy a büntetést enyhítse.

VIII.r. vádlott védője a fellebbezést szintén változatlan formában tartotta fenn. Álláspontja szerint a megyei bíróság tényről tényre helytelen következtetést vont le, amikor ítéletében azt rögzítette, hogy VIII.r. vádlott 2005. március 5-én tudott arról, hogy az általa vezetett személygépkocsi mögött haladó Suzuki típusú gépkocsiban kábítószer található és ő ennek az országba történő behozatalához nyújt ily módon segítséget. Kétségtelen, hogy a vádlott autójában a kábítószer kereső kutya kábítószeret észlelt, ez azonban önmagában a megyei bíróság által levont következtetés megállapításához nem elégséges, hiszen a kérdéses gépkocsit többször kölcsönadta. A két jármű mozgásából sem adódhat, hogy az VIII.r.vádlott által vezetett gépkocsi a másik jármű felvezető autója volt, ennek a szerepnek a betöltésére nem is lett volna alkalmas, hisz a két gépkocsi egy perccel egymást követően lépte át a határt. Ilyen távolság mellett kizárható az a feltételezés, hogy VIII.r. vádlott feladata az volt, hogy egy esetleges ellenőrzést észlelve annak elkerülésére a mögötte haladó jármű vezetőjének figyelmét felhívja. Mindezek alapján a védő indítványozta, hogy az ítélőtábla tényről tényre való helyes következtetés alapján a megyei bíróság ítéletének tényállását változtassa meg és a vádlottat mentse fel az ellene emelt vád alól. Másodlagos kérelmében a fellebbviteli főügyészség által kifejtettekkel egyetértve a kiszabott büntetés felfüggesztését indítványozta, maga is utalva az ítélet belső aránytalanságára, amelyet azonban a főügyészség képviselőjével ellentétben védence büntetésének enyhítésével látott feloldani. A vádlott személyi körülményeit illetően hivatkozott még arra, hogy VIII.r.vádlott rendszeres munkát végez Ausztriában, gondoskodik családjá eltartásáról, ezt a kedvező beilleszkedési folyamatot, amit előzetes letartóztatásának megszüntetése óta folytat, 5 és fél évvel a cselekmény után egy rövidebb tartamú büntetéssel immár nem indokolt megszakítani.

A másodfokú tárgyaláson a fellebbviteli főügyészség képviselője az írásban előterjesztett indítványát fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy a megyei bíróság ítélete több hibában is szenved, melyek egy része ügyészi fellebbezés hiányában, illetve az adott hiba jellegéből adódóan nem orvosolható. Ilyen hibának találta, hogy az első fokú bíróság egy éves írásba foglalási késedelemmel terjesztette fel az iratokat, illetve a büntetés kiszabása során nem volt figyelemmel a belső arányosság követelményeire. Ezzel kapcsolatosan úgy ítélte meg, hogy VII.r.vádlott és VIII.r.vádlott büntetéseikhez képest a többi vádlott büntetése kirívóan aránytalan és enyhe, ezt jelzi az is, hogy a vádlottak sorra visszavonták fellebbezésüket. E két utóbbi vádlott esetében sem indokolta álláspontja szerint semmi, hogy VIII.r. vádlott esetében az enyhítő szakasz teljes kimerítésével, míg VII.r. vádlott esetében azt megközelítő mértékben kerüljön sor a büntetés mértékének meghatározására. A fellebbviteli főügyészség

képviselője nem látta törvényi akadályát - súlyosítási tilalom mellett sem- annak, hogy I. r. vádlott estében az ítélőtábla a törvényi feltételek hiányában az eggyel enyhébb fokozatban meghatározott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a törvényben előírt fegyházban határozza meg.

I. r. vádlott a nyilvános ülésen csatlakozott védőjéhez, mint ahogy VII. r. vádlott is, aki emellett elmondta, hogy a bűncselekmény elkövetése előtt halt meg az édesapja, s folyamatos munkavégzést lehetővé tevő munkahelye is ez időben szűnt meg. Ez a lelki és anyagi háttér vezetett az általa mindvégig elismert és megbánt bűncselekmény elkövetéséhez. Előzetes letartóztatásból szabadulását követően ismételten munkát vállalt, vezető beosztásban dolgozik egy építési cégnél, jórészt az ebből keresett pénzből élettársa fizikális hozzájárulásával gondozzák 92 éves nagymamáját, aki más gondozására a családból nem számíthat. Az előzetes letartóztatásban töltött idő is elegendőnek bizonyult számára annak belátásához, hogy a jövőben tartózkodjon bármilyen bűncselekmény elkövetésétől.

VIII. r. vádlott a nyilvános ülésen csatlakozott védőjéhez.

A fellebbezésekre tekintettel az ítélőtábla a megyei bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348.§ /1/ bekezdésének megfelelően a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában.

Ennek során megállapította, hogy az első fokú bíróság az eljárási szabályokat betartva megfelelő körben folytatta le a bizonyítási eljárást. Beszerzett és tárgyalás anyagává tett, majd megfelelően értékelt minden olyan bizonyítékot, amely a tényállás megállapításához szükségeltetett. Ezeket a bizonyítékokat egyenként és összességében is alapos vizsgálatnak vetette alá számot adva arról is, hogy miért és mely bizonyítékokat fogadta el a tényállás alapjául. Ezen belül okszerű és logikus érveléssel támasztotta alá I. r. és VIII.r. vádlott vonatkozásában is a bizonyítékok értékeléséből levont következtetését. Azok az érvek, amelyeket a VIII. r. védője e körben felhívott, nem alkalmasak e mérlegelési tevékenység alappal történő támadására, még ha formálisan az nem is erre irányulóan történik. A tényről tényre való következtetéssel kapcsolatos védelemi kifogások csak olyan elemeket emeltek ki a ténykörből, amelyek valóban más jogi következtetés levonására is alapot adhatnának. Ezen érvelés azonban nem állja meg helyét - a megyei bíróság által értékelt, az ítélet 27. oldal utolsó előtti bekezdésében ismertetett- bizonyíték mellett. Ekként nincs jelentősége a büntetőjogi felelősség szempontjából annak, hogy az adott gépkocsik milyen időeltolódással lépték át a magyar határt, volt-e a magyar területen más célja is az VIII.r.vádlott által vezetett gépkocsinak, valóban un. felvezető autóként működött-e. A bűnösséget ez esetben az alapozza meg a bizonyítékok helyes értékelése mellett, hogy VIII. r. vádlott ahhoz nyújtott segítséget vádlott-társának, hogy az adott gépkocsit a benne lévő kábítószerrel, a vezető által ismeretlen útvonalú Bécsen átvezesse.

I.r. vádlott esetében pedig - ténylegesen is - a meglévő bizonyítékok felülmérlegelését célzó fellebbezés nem vezethetett eredményre.

A megyei bíróság által megállapított tényállás lényegében megalapozott, azt csak a fellebbviteli főügyészség indítványnak megfelelően kell az alábbiakkal kiegészíteni:

A 12. oldal 4. bekezdésének 1. mondata akként helyesbítendő, hogy II.r. és VIII.r. vádlottak a ... forgalmi rendszámú, Audi A4-est felváltva vezetve kísérték Bécestől Magyarorszáig a ... forgalmi rendszámú személygépkocsit.

A 2. tényállási pontban írt kábítószeres hatóanyag tartalma a vádlottakra nézve legkedvezőbb számítás mellett is meghaladja a jelentős mennyiség alsó határát.

I.r. vádlott legalább 1 millió Ft-ot költött a drogok beszerzésére, VII.r. vádlott pedig legalább 500.000 Ft-ra tett szert a kábítószer fuvarozásával.

Ehelyütt kell kitérni a tényállás kiegészítése kapcsán arra a megyei bíróság által az indokolásban kifejtett álláspontra való reagálásra is, amely úgy tűnik, minden, az első fokú bíróság által eddig hozott határozatban következetesen megnyilvánul, bár jogi alapját tekintve rég túlhaladott. Az első fokú bíróság az ítélet 29. oldal utolsó előtti bekezdésében kifejti, hogy „a 2. tényállási pontban írt cselekményekhez nem rendelt kábítószer hatóanyagtartalmat, mivel azt az általános bírói gyakorlatot követte, mely szerint csak azért a kábítószerért lehet büntetni, amelyet az elkövetőnél megtaláltak, amellyel tetten érték, illetve tőle lefoglaltak, vagy minden kétséget kizáróan megállapítható a korábban birtokolt mennyiség. A korábbi vásárlások számára és mennyiségére, a behozott marihuána minőségére vonatkozó ellentmondásos beismerések alapján történő összegzés és minősítés, majd elítélés ellentétben állna a jogalkotói akaratával és büntetőjogi szempontból is aggályos, mert hiányzik a kontroll, amely a beismerő vallomás más bizonyítékok általi ellenőrzésének törvényi kötelezettségét állapítja meg.” Ez az indokolás egyrészt a jelenlegi szabályozás mellett a fentiekben írtak szerint túlhaladott. Másrészt a megyei bíróság önmagának is ellentmond, hiszen nem arról van szó, mint ahogy hivatkozta, hogy az in dubio pro reo elvét szem előtt tartva nem látott ítéleti bizonyossággal történő tényállás megállapítására alkalmas bizonyítékokat adott esetben. Konkrét,- az általa elfogadott és mindezt megfelelő érveléssel alátámasztó bizonyítékokra alapítottan - az elkövetési időket, a résztvevő személyeket, a behozott kábítószer fajtáját, mennyiségét rögzítő tényállást állapított meg a tényállás 2. pontjában. Amennyiben a bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelését, mérlegelését követően azokat a tényállás alapjául elfogadja, és azokra alapítva építi fel tényállását, nem hivatkozhat az általa felhozott bizonytalansági tényezőkre. Vagy megalapozott a tényállás, s ebből adódóan a le nem foglalt kábítószer hatóanyag tartalmának számítása törvényi előírás, vagy nem állnak rendelkezésre ítéleti bizonyossággal azok a tényadatok, amelyek hiányában történeti tényállás sem állapítható meg. A fentebb írtak szerint a megyei bíróság mérlegelő tevékenysége a 2. tényállási pontot érintően is megfelelő, az ott rögzített tényállás az értékelt bizonyítékokon nyugszik, így az ítélet 29. oldal utolsó bekezdésében rögzített adatoknak a tényállásban és nem az indokolásban van a helye.

Az így kiegészített, illetve pontosított tényállás alapján a megyei bíróság helyesen vont következtetést a vádlottak bűnösségére. A cselekmények minősítését illetően azonban egyet ért az ítélet tábla a fellebbviteli főügyészség álláspontjával. A minősítést illetően úgy tűnik,

hogy a megyei bíróság eddigi gyakorlatával szemben a vádirati minősítést követte, ezért különösebb indokolást talán nem is igényel ezen vádlottak cselekményeinek eltérő megnevezése és minősítése. Ahogy a fellebbviteli főügyészség is rámutatott, a súlyosabban minősülő alakzatnak így sem a Btk. 282/A.§ /3/ bekezdésének, sem a Btk. 282.§ /2/ bekezdés b/ pontjának sem lehet egyidejűleg a megyei bíróság által megjelölt további minősítő körülménye. Mindemellett alappal hivatkozott a fellebbviteli főügyészség arra is, hogy a pontosított tényállás mellett VII. r. vádlott az adott cselekménynek nem csak részese, mint bűnsegéd. Azzal, hogy a kábítószer behozatalában, mint az azt szállító gépkocsi vezetője maga is részt vett, a kábítószerrel visszaélést társtettesként követte el. Ugyancsak vitathatatlan az az észrevétel is, hogy VIII. r. vádlott esetében azon túl, hogy az adott minősítés mellett a bünszövetségben való elkövetést amúgy sem lehet minősítő körülményként felhívni, ennek megállapítását a Btk. 137.§ 7. pontjában írt kritériumok zárják ki. Azon kívül, hogy az ítélet 27. oldalutolsó előtti bekezdésében írt nem várt események miatt **VIII.r.vádlottat** is bevonták társai a kábítószer behozatalának elősegítésébe, a vádirati tényállás további olyan terhelő adatokat nem tartalmaz rá nézve, pl. gépkocsijának kölcsönadása, vagy egyéb más magatartás, amelyből ítéleti bizonyossággal levonható lenne az a következtetés, hogy a bizonyított magatartásán túl további bűncselekmények szervezett elkövetésében is megállapodott társaival. A cselekmények megnevezését illetően e helyütt meg kell jegyezni azt is, hogy a megyei bíróság ítélete e vonatkozásban a 2007. évi CLXII. számú törvénnyel módosított Be.258.§ /2/ bekezdés d/ pontjában írt rendelkezéssel sincs összhangban. I.r. vádlott esetében az ítélet tábla a megállapított tényállás alapján úgy látta, hogy magatartása megvalósította azt a többletet is, amely a kábítószer forgalmazását a kereskedéstől megkülönbözteti. A megyei bíróság maga is részletesen leírta ítéletében (32. oldal utolsó bekezdése, 33. oldal) azokat a körülményeket, amelyek I.r. vádlott magatartását a legsúlyosabb kereskedői típusú magatartás körébe emelik. Hosszú időn át szervezte a vádlott hollandiai kapcsolatát, újabb beszerzése forrásokat kutatott fel, biztosította a kábítószer beszerzéséhez szükséges pénzeszközöket, beszervezte és koordinálta a szállításban résztvevő személyeket, magát az áru szállítását, kiépítette vádlott-társain keresztül a díleri hálózatot is. Ez az összetett és magasán szervezett tevékenység túlmutat az ítélet tábla megítélése szerint a pusztá forgalmazói magatartáson.

Mindezek alapján az ítélet tábla a megyei bíróság ítéletét a Be. 372.§ -a alapján megváltoztatta és az I.r. vádlott terhére értékelt cselekményt 1 rb társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének (Btk. 282/A.§ (1) bekezdés IV. fordulat és (3) bekezdés), a VII.r. és VIII.r. vádlott terhére megállapított cselekményeket 1-1 rb kábítószerrel visszaélés büntettének (Btk. 282.§ (1) bekezdés V. fordulat és (2) bekezdés b/ pont) minősítette, melyet VII.r. vádlott a Btk. 20.§ (2) bekezdése szerinti társtettesként, VIII.r. vádlott a Btk. 21.§ (2) bekezdése szerinti bűnsegédként követett el.

Az eltérő minősítésre tekintettel mindhárom fellebbezéssel érintett vádlott vonatkozásában új büntetés kiszabása vált szükségesé a másodfokú eljárásban. Ennek során az ítélet tábla a megyei bíróság által is értékelt bünteteskiszabási körülményekre volt figyelemmel. A megyei bíróság valamennyi fellebbezéssel érintett vádlott vonatkozásában enyhítő szakasz alkalmazásával szabta ki a büntetést, melyhez a súlyosítási tilalom miatt az ítélet tábla is kötve volt annyiban, hogy ennél súlyosabb büntetések kiszabására törvényi lehetősége nem

nyílt. Ekként az ítélet a fellebbviteli főügyészség által helyesen hivatkozott belső aránytalanságának kiküszöbölésére sem volt lehetőség. I.r. vádlott esetében tehát a terhére megállapított bűncselekmény miatt az első fokú bíróság által alkalmazott fő- és mellékbüntetést tekintette kiszabottnak azzal, hogy a szabadságvesztést a törvényben előírt, a Btk. 42.§ (2) bekezdés 3. pontja szerint fegyházban rendelte végrehajtani. Nem látott ugyanis olyan körülményt, amely a Btk. 45.§ (2) bekezdése alapján a bűncselekményhez rendelt végrehajtási fokozatnál enyhébb fokozat alkalmazását tenné lehetővé.

VII.r. és VIII.r. vádlottak esetében az ítélet tábla figyelemmel volt az első fokú ítélet meghozatala óta eltelt igen jelentős időmúlásra, amely alatt a vádlottak a rendelkezésre álló adatok szerint a törvénnyel újabb összeütközésbe nem kerültek, mindkettőjük esetében megállapítható, hogy rendezett személyi körülmények közt élnek az előzetes letartóztatásból való szabadulásukat követően. Ekként esetükben az ítélet tábla úgy találta, hogy a büntetési célok a jövőre nézve egy hosszabb tartamú felfüggesztett büntetéssel is elérhetők. Ezért mindkét vádlott büntetését 2-2 évi börtönbüntetésben határozta meg, melynek végrehajtását a Btk. 89.§ (1)-(3) bekezdése szerint 4-4 évi próbaidőre felfüggesztette.

Észlelte az ítélet tábla, hogy a megyei bíróság a lefoglalt kábítószereseket a Btk. 77.§ (1) bekezdés b/ pontja alapján rendelte elkobozni. Ez a rendelkezése annyiban orvosolandó, hogy az elkobzásra a Btk. 77.§ (1) bekezdés d/ pontja alapján került sor. E szerint el kell kobozni azt a dolgot, amelyre a bűncselekményt elkövették. Ez a törvényhely megelőzi és egyben ki is zárja, hogy kábítószer esetében az elkobzásra -arra hivatkozva, hogy annak birtoklása jogszabályba ütközik - a Btk. 77.§ (1) bekezdés b/ pontja alapján kerüljön sor.

Tekintve, hogy az ítélet további rendelkezései törvényesek, azokat a másodfokú bíróság a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján I.r., VII.r. és VIII.r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyta.

G y ő r , 2010. szeptember 30. napján

Dr.Nagy Zoltán sk.	.Takácsné dr.Helyes Klára sk.	Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

Záradék:

Ezzel az ítélettel a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2009. január 16. napján kelt B.232/2006/78. szám alatti ítélete I.r., VII.r. és VIII.r. vádlottak vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajtható.

G y ő r , 2010. szeptember 30. napján

.Nagy Zoltán sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: